

Z FRANTIÁ KOVĀ•CH LĀ•ZNĀ• "TROCHU JINAK"

PondĀ•lĀ•, 24 Ā•erven 2024

CikĀ•n Tibor byl velkĀ• lhĀ• Ā• a rĀ•d vyprĀ•vĀ•l. KaĀ•dĀ• veĀ•er po desĀ•tĀ•, kdyĀ• jsme potmĀ• vzpomĀ•nali na holky, placu tĀ•mĀ• neuvĀ• Ā•itelnĀ• historky ze svĀ•ho sexy Ā•ivota. Ā•Chlapi, toto mi nebudete vĀ• Ā•it, Ā• zaĀ•-nal v Ā•HrĀ•l jsem jednu letnĀ• sezonu ve FrantiĀ•kovĀ•ch LĀ•znĀ•ch s kapelou ve vinĀ•rnĀ• hotelu. HotovĀ• rĀ•j, chlapi! HotovĀ• rĀ•j. Ā• zasnil se. Ā•No tak, pokračĀ•uj, pokračĀ•uj! Ā• ozval se nĀ•kdo ze tmy. A tak Tibor pokračĀ•oval:

Ā•Ž v tĀ•ch lĀ•znĀ•ch

se lĀ•Ā• vĀ•jichny Ā•enskĀ• z celĀ• republiky, co nemĀ• Ā•ou pĀ• Ā•t do jinĀ•ho stavu. PikantnĀ• na tom je zejmĀ•na to, Ā•e majĀ• od doktorĀ• zakĀ•zĀ•no Ā•-kat ne. Chlapi, prisĀ•j mĀ•ku, jĀ• se po sezĀ•nĀ• nemohl mĀ•sĀ•c na babu ani podĀ•vat. Ā•

Po

dlouhĀ• pauze pokračĀ•oval: Ā•Vy bejci, ale poslouchejte! MĀ•l jsem nacviĀ•enou metodu, jak je balit. PĀ•i houslovĀ•m sĀ•le jsem se vybranĀ• favorite dĀ•val vĀ• Ā•nĀ• do oĀ•Ā•, a kdyĀ• zabrala, o pĀ•estĀ•jvce jsem si domluvil to ostatnĀ•. Ā•

Ā•Ž DoufĀ•j m,

Ā•e mĀ• nenechĀ•te dlouho Ā•ekat, Ā• povĀ•dĀ• jednoho veĀ•era krĀ•snĀ• Ā•ernovĀ•jska. Ā•Ž TĀ•Ā•m se na konec pĀ•Ā•-bĀ•hu, kterĀ• jste tak hezky zaĀ•al. A jejĀ• hlas znĀ•l v molovĀ•m akordu tak vzruĀ•ivĀ• hebceĀ•! Do pĀ•ednĀ• kapsiĀ•ky saka mi elegantnĀ• strĀ•ila hotelovou Ā•Ā•tenku a odkrĀ•Ā•ela vlnĀ•c krĀ•jsnou prdelkou.

PĀ•novĀ•, trochu

jsem se vylekal, ale kdyĀ• jsem na Ā•tence naĀ•jel napsanĀ• jen Ā•-slo pokoje, nemohl jsem se doĀ•kat. Za dvacet korun jsem pĀ•esvĀ•dĀ•il kapelnĀ•ka, aby mne uĀ• nepotĀ•eboval. Za dalĀ•ch tĀ•icet osm korun jsem koupil v baru vychlazenou lahev bĀ•lĀ•ho muĀ•kĀ•tu a vyrazil na lov.

StĀ•l jsem

uprostĀ•ed druhĀ•ho patra hotelu pĀ•ipraven splnit svou biologickou povinnost, jenĀ•e kdyĀ• jsem stiskl kliku pokoje Ā•-slo dvacet jedna, bylo zamĀ•eno!

Klepal jsem

lehounce, Ā•Ā•dnĀ• odezva. KoneĀ•nĀ• mĀ• napadlo podĀ•vat se znovu na Ā•Ā•tenku.

No jasnĀ• dvacet

sedm!

Neklepu, ale

pomalinku stlĀ•Ā•m kliku dveĀ•, otevĀ•eno! Ā•EkĀ• mne, zajĀ•sal jsem.

PotevĀ•enĀ•mi

dveĀ•mi mne ovanula vĀ•nĀ• parfĀ•mu. VkrĀ•il jsem do pokoje a potichu zavĀ•mel.

Ā•Ž KrĀ•snĀ•

Ā•ernovĀ•jsko, kdepak vĀ•s mĀ•j mĀ•? Ā•eptĀ•m do tmy. Ā•PĀ•inesl jsem obĀ•erstvenĀ•, nejdĀ•ve si dĀ•me zahĀ•vacĀ• koleĀ•ko - a potom se budou dĀ•t vĀ•ci, kterĀ• jste jeĀ•tĀ• nezaĀ•ila, Ā• postavil jsem vĀ•no na podlahu. ObleĀ•enĀ• ze mne spadlo vedle lĀ•hve. NahĀ• jsem usedl na okraj postele a zaĀ•al hladit oblouk pĀ•ikrĀ•vky, kde jsem tuĀ•il onen kouzelnĀ• zadeĀ•ek. Srdce mi touhou buĀ•ilo aĀ• v krku. KdyĀ• jsem

se zorientoval, ponořil jsem nos do jejích vlasů.

„Hildo? ozval

se rozespál½ hlas má krasavice. „To jsem já, Tibor, tvůj Tiborek, „ Ájeptám já- do
ouška a lehce jsem jej skouzl.

„Hildo? ozvalo se znovu.

„Má; asi Ápatná

sny, však je rozeneme, „ za Ájeptal jsem a horkými polibky jsem zaal pokrýval
břlostnou rukou, která se pomalouku vysouvala z pod pokrývky.

„Hildo! „ ká ila

do tmy ta má; navoněná; kopretinka. „Hildááá!!! „

„Trudy? Trudy! „

ozval se jin½ Áensk½ hlas a vzápětí- mne oslepilo světlo.

Přinov, já;

koukal jak vyvoraný myš - z Trudy na Hildu, ale ani jedna nebyla podobná má
krásce.

„Hilf, „

Hilfe!!! „ rozjeely se jak sirény a oči jim lezly z důlků.

Volaly nájakoho

Hilfa na pomoc. Už¾ jsem nevážhal.

Bleskově jsem

posbíral z podlahy oblečené, zakryl já-m svou mužskou páč, já-¾ jeáitá) nedoáilo,
¾e se nic dít nebude, a do druhé ruky jsem uchopil mužkát.

Ten se jeáitá)

má¾e hodit!

Márně se

uklíněje couval jsem ke dveřím.

Jakmile jsem se

octnul na chodbě, prchal jsem, co to dalo. Schody jsem bral po táech, okolo
recepce jsem proletěl.

Za mámi zádý se

stáje neslo: „Hilf, „! „! „! „! „

Pováďám, gatě

jsem navlékal a¾ v parku.

Chlapi, já; vím

vlezl do pokoje, kde spaly dvě; sedmdesátiletá babky z NDR! „

TO TIBOR, TO JĀ•
NEEEâ€!

PEPA KOUBA